

PIAR FUTÁR

EZRIVEL TEREM A FÁN A
MEGÚY...
FELESÉGEM VAN NEKEM CSAK
EGY;
DE MIKOR MÉG EZ AZ EGY I
SOK!
ELŐBB-UTÓBB SÍRBA VINNI
FOG.

Házasság Hete

A JÓ TANÁR
SOSEM

~~BÜNTET!~~

**BÁL, BÁL, MASZKABÁL!
MINDEN JELMEZ KÉSZEN ÁLL,
SZÓL A NÓTA, MESSZE SZÁLL:
ÁLL A BÁL, ÁLL A BÁL,
ÁLL A FÉNYES MASZKABÁL!**

„SEMMIT SEM ADTÁL
KRISZTUSNAK,
HA NEM
EGÉSZ
SZÍVEDET
ADTAD
NEKI.”

SZERZETESÉK VILÁGNAPJA - FEBRUÁR 2.

NEM LEHET SPÓROLNI AZ ÖRÖMMEL

Igazgatói szalagavatón elhangzott beszédnek szerkesztett változatát olvashatják.

Minden évben kiemelt, nagy izgalommal várt esemény a szalagavató bál, amikor szülők, diákok, tanárok, barátok mind együtt tudunk ünnepelni örömteli, vidám hangulatban. Egy meghatározó pillanat – híd a tanulók gondtalan élete és a felnőttek szövevényes világa között.

Nagy tisztesség számunkra, hogy az *after party* előtt (ahol a barátokkal folytatódik majd az ünneplés, az iskolai házirendtől megszabadulva) megadatik a lehetőség, hogy az iskola keretei között, a mi hagyományaink mentén ünnepelhessünk. Szívesen vitába szállok azokkal, akik azt mondják, felesleges „ekkora felhajtást csinálni” a szalagavatóból. Mert hiszek abban: kell, hogy időt szánjunk az ünneplésre, hogy leüljünk egy közös asztalhoz, hogy megálljunk és csodáljuk a gyermekeinket, és hálát adjunk csak azért, mert vannak. A mieink.

A körülöttünk lévő világban – és nálunk is – mintha minden a takarékoságról, a spórolásról szólna mostanában. De az örömmel, a szépséggel, azzal a gazdagsággal, amit ti adtok nekünk, nem lehet spórolni.

Ünnepeljük a növekedéseket, a közösen töltött éveket. Megkaptatok már a szalagotokat, amelyen az évszámok keretezik az ittléteket. Mert ahogy majd halljuk, az iskola kicsit ilyen: „Távozik és érkezik itt mindenféle ember...”

A kérdés, hogy közben mi történik velünk. A szalagok jelzik, hogy az idő megállíthatatlan. Napról napra arra emlékeztetnek bennünket és benneteket, hogy lassan eljön a próbatétel és a búcsúzás ideje: „Repülni hív a magas ég”.

Az ide vezető útra biztos emlékezni fognak a tizenkettediek. A közös készülés, a táncok tanulása, az együttes munka mélyebbé, fontosabbá teszi ezt a napot.

Aki járt már az irodámban, megtapasztalhatta, hogy milyen rossz a hangszigetelés. Végigkövethettem, mi történik a felettem lévő díszteremben. És hát a hallottak alapján az év elején még nehezen volt hihető, hogy éppen táncpróba zajlik ott. Fületem... és ahogy az elmúlt éveitekben ti alakultatok, rendeződtek, úgy változott az is, amit hallottam.

Először csak rendezetlen dübörgés, káosz. Uh, lesz ebből valami?

Múltak a hetek, néha meghallottam már a zenét is... Már október volt, feszített az idő!

És a végére mintha már ritmusa is lett volna a dübörgésnek. És lassan a hangfoszlányok ráültek a dobogásra, rendeződtek a hangok, a ritmus. Volt eleje és vége, lendülete, sodrása.

Mindig megvan a feszítettsége a bál előtti utolsó két hétnek. Ahogy megvan a feszítettsége a tanévben az utolsó hónapoknak, heteknek is. Talán most már elhiszitek nekünk, hogy gyorsan itt lesz az év vége.

A lábadat szedni kell, de nem tudsz elveszni, mert megvan a közös koreográfia – még ha tévesztesz is –, visz tovább és megtart a zene és a közösség ereje. Ne feledd: „Repülni hív a magas ég”. Hát repülj!

Jusztinné Nedelkovics Aliz
igazgató

IMPRESSZUM PIÁR FUTÁR – A szegei piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – Kiadó: Szegei Piarista Iskola – Felelős kiadó: Jusztinné Nedelkovics Aliz igazgató – Szerkesztők, szerzők: Acsai Vivien, Bálint Eszter, Boldog Zoltán (tanár), Csányi Sára, Jáksó Jázmn, Jójárt Rebe-ka, Juhász Ágnes, Molnár-Balogh Orsolya (tanár), Posztós Ildikó Piroška, Szabó Zafira, Szendrényi Borbála, Szirmai Zalán – Korrektúra: Posztós Ildikó Piroška – Szerkesztőség: 6724 Szege, Bálint Sándor u. 14. – Email: piarfutar@szegei.piarista.hu – Kizárólag belső terjesztésre. NYOMÁS: E-press Nyomda Kft., Szege, Kossuth L. sgt. 72/B.

„AZ ISKOLA ARRÁ VALÓ, HOGY AZ EMBER MEGTANULJON TANULNI, HOGY FELÉBRED-
JEN TUDÁSVÁGYA, MEGISMERJE A JÓL VÉGZETT MUNKA ÖRÖMÉT, MEGÍZLELJE AZ
ALKOTÁS IZGALMÁT, ÉS MEGTALÁLJA A MUNKÁT, AMIT SZERETNI FOG.”
(SZENT-GYÖRGYI ALBERT)

A TEMPLOM SOKKAL TÖBB, MINT MAGA AZ ÉPÜLET

- INTERJÚ CARLES GIL EURÓPÁÉRT FELELŐS GENERÁLISI ASSZISZTENSSEL

A spanyolországi Barcelonában született 46 éves asszisztent szegedi látogatása során kérdeztük többek között hivatásáról, konkrét feladatairól, a kilépő rendről és a jó közösség titkáról.

1999-ben, 23 évvel ezelőtt csatlakozott a piarista rendhez. Milyen út vezetett ehhez a hivatáshoz?

Fontos, hogy megtanuljunk belülről olvasni. Van egy nagyon fontos és na-

gyon szép dolog a szóban: intelligencia. Mindannyian szeretnénk ezt birtokolni. Ez a latin *intus legere* szóból ered. Azt jelenti: önmagunkat belülről olvasni. Úgy gondolom, nagyon fontos ez a képesség. Amikor a hivatásról beszélünk, többről van szó, minthogy Isten meghív bennünket, hanem magáról az örömről, hogy meg tudjuk érteni saját magunkat. Ezeket azért mondom, mert régebben ügyvéd voltam. Kézhez kaptam a fizetésemet, saját házban éltem. Amikor az életemet „átolvastam”, rájöttem arra, hogy a szívem másutt van. Ekkoriban a szabadságomat mindig arra

az időpontra választottam, amikor a diákok nyári táborba mentek. Kezdetben ez tudat alatt történt, hiszen a szívünk az eszünk előtt jár. De ha az ember saját magába néz, akkor kiderül, hogyan is viszonyul mindenhez. Rájöttem, hogy van három dolog, ami engem nagyon érdekel: az imádság, a gyerekek és a közösségi élet. Ezután egy évig kipróbáltam azt, hogy milyen közösségben élni, és otthagytam a munkahelyemet. Ez idő alatt egyértelművé vált, mi tesz engem igazán boldoggá. Amikor azt mondom *boldogság*, nem külső örömködésre gondolok, hanem arra, amikor az ember rátalál a saját útjára. Tehát egyszer csak rádöbentem, hogy melyik az én utam, és hogy mire hívtott a Jóisten: arra, hogy piarista szerzetes legyek.

Pontosan mi a feladata európai asszisztensként?

Kicsit korábbról kezdem, hogy könnyebb legyen megérteni. A generális atya választja meg az asszisztensét, ez az ő saját döntése. De ezt később a káptalannak kell megszavaznia és jóváhagynia. Ilyen kettős erő van benne. Az elsődleges szerepem az, hogy a generális atya asszisztense vagyok, azon belül Európáért felelek. A mandátumom hat évre szól. A véleményemet kell kimondanom, segítenem kell neki, hogy végezni tudja a munkáját. Az egész világot együtt járjuk be. Sok dolog történik ezalatt: vannak olyan országok, ahol diktatúra van, vagy olyanok, ahol háború. El kell döntenünk, hogyan kísérjük őket, tehát segítünk a döntésben és a reflexióban. Vannak nagyon szép dolgok is. Például amikor segítséget kérnek tőlünk más országok, hogy új iskolákat alapítsanak, mert vannak fiatalok, akik piaristák szeretnének lenni. Ezek nagyon jó hírek, amelyeket

érdemes megfontolni; segítünk nekik. A második dolog az, hogy segítsük bátorítani az európaiakat. Ezért vagyok itt. A harmadik pedig, hogy konkrét feladatokban vegyek részt: az egyetemi diákokkal együtt dolgozom, van egy csoport, amelyet vezetek. A nemzetközi oktatási csapatban is benne vagyok. Ezek olyan munkák, amelyeket a hatéves megbízásom alatt teljesítenem kell.

Lát különbségeket és hasonlóságokat a piaristák között attól függően, hogy más országban élnek?

A kérdés maga a válasz. Ez alapvető intuíció. Az életben semmi sem egyhangú, semmi sem ugyanaz; az egység unalmas. Ami a piaristákban közös, azok ezek az alapvető dolgok: a Krisztusra való összpontosítás, különösen a legsebezhetőbb fiatalokra és gyermekekre való odafigyelés, és a közösségi együttműködés. Amikor különböző országokba látogatok, például Magyarországra, a Fülöp-szigetekre vagy Kongóba, ott-hon érzem magam. Ugyanakkor hozzá kell szoknunk egymás kultúrájához; nem élhetsz magyarként Kongóban, vagy fülöp-szigetekenként Mexikóban.

Ez a munkakör sok kihívással szembebesíti Önt. Papként milyen feladatai vannak?

Most papként kevesebbet dolgozom, mint amennyit korábban. Jelenleg Rómában tevékenykedem, lelkipásztori tevékenységet nem folytatok, hiszen sokat utazom. Az elmúlt tíz évben, amíg a nyugat-afrikai Szenegálban éltem, minden vasárnap celebráltunk szentmisét. Rengetegen vettek részt rajtuk, összesen nagyjából 1200-an. Amikor Dakarbantartottunk misét a gyerekeknek, 600-700-an voltak a családjukkal együtt. Nagyon fel kell készülni ezekre a misékre, a ministránsokkal együtt. Három Kalazancius Mozgalom csoport is volt, a piarista fiataloknak voltam a vezető tanára. Sokakat kísértem, gyón-tattam. Ezt akkor tehetjük meg, amikor konkrét feladatot kell végeznünk. A mostani feladataim más jellegűek: felelősséget kell vállalnom másokért. Ebben a hat évben nagyon nehéz személyes kapcsolatot tartani bárkivel is a sok utazás miatt.

A kilépő piarista rend miről szól?

Ferenc pápa megfogalmazása. Ő mondta először azt, hogy az egyháznak kilépőnek kell lennie. Eredetileg előrelépő volt: „Pious Schools going forth”. Nehéz lefordítani más nyelvekre ezt a fogalmat, hogy az egyháznak missziós

kell lennie, ezért „kilépő”. A templom sokkal több, mint maga az épület. A templom az eucharisztia bemutatására, az imádságra, de nem azért, hogy ott bent maradjunk, hanem hogy kimenjünk, és Isten országáért dolgozzunk. Ez az egyik: a misszió, a másik pedig a periféria. El kell jutnunk a világ különböző helyeire: oda, ahol kevés templom van, vagy ahol szegények vannak, és oda is, ahol a hit szinte vagy teljesen eltűnt: legyen az Magyarország vagy Spanyolország. Tehát arra hív bennünket Ferenc pápa, hogy legyünk misszionáriusok, és menjünk el a perifériákra is. A piarista csapatban ennek én vagyok a vezetője. Azon munkálkodok, hogy a piaristák körében ez megvalósuljon.

Úgy tudom, az elmúlt időszakot Afrikában töltötte, Dakarbant. Milyen tapasztalatokat szerzett ott?

Nagyon gazdag tapasztalatom van, az utóbbi 10 évet ott éltem le. Magát a területi egységet Nyugat-Afrikai Rendtartományának hívják. Négy ország tartozik ide: Szenegál, Elefántcsontpart, Burkina Faso és Benin. Amikor véget ér a hat év, akkor vissza fogok térni oda, mert ahhoz a provinciához tartozom mint piarista, az az én tartományom. A tapasztalat nagyon közvetlen, a szükségletek kézzel tapinthatóak. Magyarországon az iskola mindenkinek szól, és arról vitatkozunk, hogyan csináljunk jó iskolát. Nyugat-Afrikában viszont az a vita tárgya, hogy menjünk vagy ne menjünk iskolába. Sokkal, sokkal közvetlenebb és alapvetőbb problémák merülnek fel ott. Isten arra ösztönöz bennünket, hogy a hitünket belülről éljük meg. Ők ezt óriási lelkesedéssel teszik. A másik, amit el tudok mondani az afrikaiakról az az, hogy rendkívül állhatatosak. Nagy ott a szükség, és sok problémával kell szembenézniük, de – bizonyára a hitüknek köszönhetően – olyan alapvető erő lakozik bennük, ami csodálatra méltó. Különleges boldogságot, különleges vidámságot ébresztenek az emberben. Piaristaként és papként egyaránt nagyon szerencsésnek érzem magam.

Mit jelent az, hogy az afrikai rendtartományért felel? Ugyanaz vagy hasonló a feladata, mint európai aszisztensként?

Igazgatásügyileg tartozom a Nyugat-Afrikai Tartományhoz, egyébként jelenleg ott semmiféle feladatom nincs, hiszen egyszerre nem tudok két lovat megülni. Most teljes mértékben a generális atya asszisztense vagyok.

Hogyan lehet jól megmutatni az Istenhez vezető utat?

A probléma nem az út megmutatásával van, inkább abban rejlik, hogy az európai emberek hajlamosak az előítéletre. Bizonyos mértékben persze megérdemljük ezt, hiszen az egyház a történelem egyes pillanataiban rosszul végezte a dolgát. De nem szabad az egyházat Istennel összetéveszteni. Mert az egyház az történelem, de Isten egy teljesen más dimenzió. Ezért az a meglátásom, hogy az Isten felé vezető utat nem a papok által kell megmutatni, hanem sokkal inkább a fiatalokon, azaz rajtuk keresztül és a világiakkal együttműködve lehetünk ebben hatékonyak. Hiszen ha engem lelkesnek látnak, miközben megélem a hitemet, azt gondolhatják, ez teljesen normális, mert én pap vagyok. De hogyha Téged látnak misére jönni, hogyha Téged látnak részt venni fiatalok csoportjában, hogyha Téged látnak elégedettnek, hogyha Téged látnak lelkesnek, hogyha csillog a szemed, akkor azt fogják érezni mások, hogy jó hozzád tartozni. Ez egy nagyon szép módja Isten sugárzásának: szavakkal, hanem tettekkel. Ez azonban egy sokrétű kérdés, és csupán egyetlen megközelítése volt.

Napjainkban egyre többen vesszük egymást körül, mégis sok ember magányosnak érzi magát. Meglátása szerint mi kell egy jó közösség kialakításához?

Ha sok ember vesz körül, és mégis egyedül érezzük magunkat, akkor az nem igazi közösség. A válasz ismét benne van a kérdésben. Például tegnap, amikor az egyetemi csoporttal voltam, nem volt sok időm, de fontos volt elmondanom, hogy legyenek közösség. Mit jelent maga szó? Mi az első dolog, amit Jézus csinál az evangéliumban? A felnőtt Jézus első dolga: létrehoz egy közösséget. Úgy gondolom, hogy ez a válasz. Nem arról szól, hogy pusztán egy helyen legyünk, vagy arról, hogy két-ezer barátunk legyen az Instagramon, hanem hogy olyan emberekkel legyünk együtt, kapcsolatban, akikkel közösséget alkotunk, akikben megbízunk, akiket szeretünk, akikkel otthon érezzük magunkat.

Készítette: Jójárt Rebecka, 10. B

Köszönjük Jernei Gabriella tanárnőnek az interjú elkészítésében nyújtott segítségét.

TANERŐNLÉT

- INTERJÚ AZ ÚJONNAN ÉRKEZETT TANÁROKKAL (2. rész)

Idén sok új pedagógus érkezett a piarista közösségbe. Őket kérdeztük többek között az első tapasztalataikról, múltjukról és motivációikról. Összeállításunk folytatásában Szilák Zsófia tanárnő, Telek Máté és Vincze Szabolcs tanár urak válaszait közöljük.

Hogyan talált rá az iskolánkra? Vannak piarista ismerősei, összeköttetései, esetleg öregdiák?

Szilák Zsófia: Két magántanítványom volt innen a tavalyi évben, és egy tanárt is ismertem, ők jókat mondtak az intézményről. Eleinte nem hittem volna, hogy ide kerülök, de erre kaptam vezetést, és azóta is igazoltnak érzem, hogy itt van a helyem.

Telek Máté: A Pannonhalmi Bencés Gimnáziumban érettségiztem. Két éve költöztünk Szegedre a feleségemmel. Úgy talákoztam először az iskolával, hogy az itteni volt a legközelebbi templom, ide jártunk néhányszor misére. A piarista atyák közül többel megismerkedtünk: Gyuri atyával, Pali atyával, Tibi atyával is. Igazából ez volt a legközvetlenebb találkozás. Az egyetemi kollégista éveimben több piarista öregdiák ismerősöm is volt, akik Kecskeméten vagy Szegeden végeztek.

Vincze Szabolcs: Az iskoláról sok jót hallottam korábban, ismerőseim is jártak ide. Mikor elhatároztam, hogy váltok, láttam, hogy éppen fizika és informatika (digitális kultúra) szakos tanárt keresnek a Piárban. Így kerültem ide, és ezt nem tartom véletlenszerűnek.

Mi ösztönözte, hogy pedagógussá váljon? Mely tantárgy(ak)at tanítja?

Szilák Zsófia: A családban több pedagógus van. Erre az volt az első válaszom, hogy én nem akarok az lenni, nem akarom tovább vinni ezt a sort. Tizedik osztályban, továbbtanulás környékén ismét előkerültek ezek a kérdések. Mindenféle alternatíván gondolkodtam, de maga a tanítás, az emberekkel való foglalkozás, elmagyarázni dolgokat – ez mindig is vonzott. Abban az időszakban sokat imádkoztam azért, hogy kapjak egyértelmű vezetést, Ő ebbe az irányba mozdított el. Matematikát és fizikát tanítok. Ez sem magától értetődő, mert egy humán orientáltságú gimnázium

angol tagozatára jártam. Nem volt egyenes az út a matematikafizika irányába, de nagyon jó tanárim voltak, és Isten ezt így megnyitotta előttem. Egyértelmű volt, hogy ez az utam. Ez minden döntésemre igaz; mikor Isten vezet valamerre, akkor még nem feltétlenül értem, miért, hogyan fogok megállni, de amikor ott vagyok, azt érzem, nem tudnék jobbat találni sem. Ez az iskolára és a szakválasztásra egyaránt igaz.

Telek Máté: Mondhatom azt, hogy a véremlében van a dolog. A szüleim tanárok, ráadásul mind a négy nagyszülőm is, teljes pedagógusdinasztia vagyunk. Ennek ellenére nem erőltették otthon, hogy kövessem a példájukat. Nem is ezen a szakon tanultam először az egyetemen, de aztán végül itt kötöttem ki, és nagyon örülök neki. Matematika-földrajz szakos vagyok. Az iskolában csak matematikát tanítok, illetve technikát a hetedikeseeknek.

Vincze Szabolcs: A legmeghatározóbb a tanárim fiatalossága volt. Láttam, hogy többségük derűs és friss, még az idősebbek is, adódjon bármilyen nehézség. Ebből arra következtettem, hogy a tanárság „konzerválja” az ember fiatal lelkét. Az iskolában két tárgyat tanítok: fizikát, ami kicsit közelebb áll a szívemhez, illetve informatikát, amire itt elsősorban szükség van.

Egy új közeg mindig nehézségeket rejt. Milyen beleszokni az itteni életbe?

Szilák Zsófia: A nehézségek itt is megvannak. Nekem talán a felkészülés, a napirend, az időbeosztás kialakítása a nehéz, mert emellett még a PhD-t is elkezdtem. Nagyon sok olyan szolgálatban benne vagyok, akár gyülekezetben, egyetemen, diákkörben, ami sok időmet elveszi. Ezeket próbálom helyre rakni, hogy miben maradjak benne, miből vegyek vissza, mibe fektessek többet, hogy ne szakadozzak szét. Egyébként azt látom, hogy nagyon sok segítséget kapok a tanári kartól. Segítőkészek, támogatóak, és ez rengeteget ad.

Telek Máté: Azt gondoltam, hogy tovább fog tartani, de 3-4 hét után azt mondhatom, teljesen otthon érzem magam. A tanári közösség nagyon jó hangulatú, úgy vélem, a diákok is elfogadtak. Igaz, még mindig van olyan, hogy egy felsőbbéves, akit nem tanítok, egy másik kollégától megkérdezve hajol be az ajtón: „Ő ott most tanár vagy diák?” De ezt bóknak veszem, fiatal koromra való tekintettel.

Vincze Szabolcs: Minden kezdet nehéz, szól a közhely. Ez igaz, meg kell ismerni a helyeket, szokásokat, ami folyama-

tos, de a diákok mindenütt hasonlóak, a munka sem más, mint eddig. Öreg motorosként nem találkoztam nagyon meglepő dologgal. A nyugodt, baráti légkört pedig könnyű megszokni.

Mi, piaristák nagyon büszkék vagyunk a közösségünkre. Számos osztályösszerázó program van a diákoknak. Önöknek, tanároknak mivel segítenek, hogy jobban megismerjék egymást?

Szilák Zsófia: Nekünk tanévkezdés előtt volt egy pár napos lelkigyakorlatunk Makón. Akkor találkoztam először az egész tantestülettel. Számomra ez rengeteget jelentett, mert nem ismeretlen emberek közé mentem innentől be, hanem láttam már arcokat, tudtam neveket, tudtam kit mihez kötni. Ez nagyon sokat adott. Látom, hogy nagyon aktív a tantestület, nyilván kinek mire van ideje, indíttatása, abban vesz részt. Azonban lehetőségek tárházát látom, és ezt igazoltnak érzem.

Telek Máté: A legfontosabb, amin jó, hogy részt vehettem, a tanári lelkigyakorlat volt. Sok kötetlen beszélgetésre lehetőség nyílt, illetve mindenki mesélt a nyaráról. Ez alapján jól meg lehetett ismerni az embereket. Amit kiemelnék, hogy a kollégák közvetlenek és befogadóak. Már az első héten úgy köszöntek, hogy tudták a nevemet is, pedig nem kevesen vagyunk tanárok, ráadásul csak óraadó vagyok. Ez a fajta közvetlenség, kedvesség és nyitottság segíti a beilleszkedésemet.

Vincze Szabolcs: A tanév eleji tanári lelkigyakorlat jól szolgálja ezt a célt is, szerintem. Másrészt a tanároknak talán nem is kell annyira összerázódniuk, mint egy osztály tagjainak egymással és az osztályfőnökükkel. Bizonyos szempontból egy csapatot alkotnak a pedagógusok, de más jelleggel, mint a diákok. A közös érdeklődés is előjöhethet a kollégák között, például a tanári focizás alkalmával.

Mi az a plusz, amit az iskola szellemisége nyújt az Ön számára a mindennapjaiban?

Szilák Zsófia: Amit a szellemiség nyújt, abból azt emelném ki, hogy van egy nagyon nagy nyitott ajtó és lehetőség arra, hogy a hitemről tudjak beszélni. Nagyon jó, hogy egy olyan közegben vagyok, ahol ezt megértik és befogadják. Amit Jézussal megéltem, megélek, amiken ő átvezetett, arról bármikor szabadon van lehetőségem nyilatkozni. A kicsi és a nagy dolgokban Ő egyaránt segít. Nagyon sok történetem van hihetetlen élethelyzetekről, amiben Isten megtartott, vezetett, és ezeket csodákként élem meg.

Telek Máté: Nekem mindig is fontos volt az oktatásban az, hogy valahogy a hitre való nevelés benne legyen. Nem hittanár vagyok, de valahogy próbálok a matek- és a földrajzórákat úgy alakítani, hogy jobban látszódjon, keresztény ember vagyok. Szeretném ezeket az értékeket átadni, egy picit az Isten-kapcsolat felé terelgetni az embereket, a diákokat. Azt gondolom, egy ilyen közegben számomra öröm, hogy a kollégák támogatóak ebben, illetve a tanulók jelentős része ilyen családi háttérrel érkezik. Megerősítés, hogy nem csak én vagyok ezzel így.

Vincze Szabolcs: Az eddig eltöltött rövid időben is megtapasztaltam az iskola diák- és emberközponúságát. Ez a fajta hozzáállás érezhető. Az újak, mint én, sok segítséget kapnak a kollégáktól, bármilyen kérdéssel fordulunk hozzájuk, ez pedig nem magától értetődő.

Készítette: Jójárt Rebeka, 10. B

AMIT ELTITKOL ELŐLÜNK AZ IRODALOMTANTERV

A magyar oktatási rendszerben mindenki úgy várja a reformokat, mint Kazinczy a nyelvújítást. Ebben a cikkben irodalmi példákkal alátámasztva próbáljuk meg bemutatni, hogyan lehetne színesebbé tenni a *spleen*-hangulatban tengődő irodalomtantelevet.

„Volék siroalm tudotlon.
Siroalmol sepedik,
buol oszuk, epedek”

Innen indult minden... Ez a magyar irodalmi *spleen* kezdte. *Ómagyar Mária-siralom*, amely az első magyarul feljegyzett versként van számontartva. Ha pedig egy ősi összefüggő szöveg érdekelne minket, itt a *Halotti beszéd és könyörgés*: „Látjátok, feleim, szemetekkel, mik vagyunk! Bizony, por és hamu vagyunk!” Aranyos, nemde? Szép kilátások. Gyász, fájdalom, halál, siralom... Ezek a motívumok olyan mélyen beleivódtak az évszázadok során a magyar irodalomba, hogy nem is találunk olyan költőt vagy író, aki ne vette volna át az efféle lelkiállapot egy-egy mű erejéig.

Persze nem arról van szó, hogy az elégikus verseket ki kell irtani a magyar irodalomból. Egyszerűen csak néhány pozitív példával szeretnénk ellensúlyozni ezt a fajta kilátástalanságot, hogy ne csak a leghangolóbb alkotásokat vegyük órán.

Nézzük például Janus Pannoniust! Feltűnt, hogy a legtöbb általunk tanult műve a depressziós, Magyarországon töltött időszakából származik? Persze érthető, hogy nem szívesen dicsekszünk az Itáliában írt, erotikus és szatirikus epigrammaival, viszont ha igazán meg szeretnénk ismerni az „első magyar költő” titkos életét (és persze vele együtt Szilviát, Magdolnát, Piroskát, Laeliát és a többieket). Ezekbe az alkotásokba is érdemes magunkat beleásni. Ehhez elég csak ráuglizni a Janus Pannoni epigrammákra.

Ott van még Berzsenyi Dániel is, aki partra szállott, és levonta vitorláját... Írt Horatiuszhoz, a magyarokhoz, és nem utolsósorban Lilihez, Lollához, Nellihez, Fannihoz, Nacához, Cencihez, Esztihez, Emmihez, Dudihoz, Barcsihoz, Chloéhoz, Daphnéhoz és Phyllishez, hogy teljes legyen a lista.

Bár ezt nem sokan szokták emlegetni, de Kölcseytől is maradt ránk szerelmes levelek. Ennek oka talán az, hogy a levelek „édes jó Palim”-hoz íródtak. Ma megoszlanak arról a vélemények, hogy ez a korban szokásos szóhasználat volt-e, vagy esetleg egy annál szorosabb kapcsolat állhatott a háttérben.

Arany Jánosnál pedig kivesézzük a balladaköltészetet, a bűn és bűnhődés motívumának minden formáját. A gimnáziumi követelményekben már nem is szerepelnek a magyarságpárodia, mint például A *fülemile* című elbeszélő költemény, amelyben kivételesen nem hal meg, és nem is örül meg senki, cserébe viszont az ironikus, civakodós hangvétel visszaadja a magyar valóságot. De akár említhetnénk A *nagyidai cigányokat* is, amely talán a magyar szabadságharc élcélődik.

Mikszáthtal kapcsolatban pedig szeretnénk mindenkit megnyugtatni, a *Beszterce ostroma* ténylegesen élvezhető regény.

Ha viszont valakit mégis megrémiszt a terjedelem, ajánljuk A *jó palócok* novelláit (nem, nem azt, amelyikben valakit megcsalnak, megkéselnek, vagy csak simán meghal, esetleg lezuhan egy toronyból, hanem) azokat, amelyeknek lélekemelőbb befejezése nem hoz le minket az életről. Ilyen például a *Galandáné asszonyom*, A „királyné szoknyája” vagy A *gyerekek* című novella is, amelyeknek cselekménye vagy bohókás, vagy olyan vidáman ér véget, hogy az ember egészen pozitív hangulatba kerül tőle.

Karinthy Frigyes állandóan a leghumorosabb magyar íróként emlegetjük, a tőle vett művek viszont nem igazán támasztják alá ezt az állítást. Jézust halálra ítélik, ő találkozik a saját fiatalkori énjével, aki kérdőre vonja, miért nem teljesítette az álmait... Igazán humoros... Bemelegítésnek kezdhethetünk mondjuk a *Micimackóval*. Profi angoloknak feltűnhet, hogy a fordítás nem teljesen egyezik meg az eredeti szöveggel, viszont pont ezzel a változással adott Karinthy többletjelentést az eredeti műnek. Aztán ott van még a *Tanár úr kérem*. Elég csak az első novellát elolvasnunk, amelyben főszereplőnk egyszerre küzd a reggeli kómával és a még el nem készített földrajz háziával. Ezzel talán a legtöbbben tudunk azonosulni.

Érdekes az is, hogy vannak olyan írók, akik bár nagy népszerűségnek örvendenek a köztudatban, az irodalomtantelevben egy szó sem esik róluk. Nem is értjük, miért rejtenek el előlünk olyan szerzőket, mint például Rejtő Jenő, aki a magyar ponyvairodalom királya is lehetne, ha megkoronáznánk. A *Szöke ciklon*, a *Gyilkosság a Grand hotelben* vagy a *Piszkos Fred, a kapitány* mind olyan történetek, amelyeket érdemes megismerni, ha valaki igazán humoros olvasmányt keres magának.

Ajánljuk még azt is, hogy keressétek a kortárs írók alkotásai között, például olvassatok verseket a *Szilágyi Őrsébet emailjét* megírta című Lackfi-Vörös verseskötetből, ahol régi művek kortárs parafrázisaival találkozhattok.

Végezetül pedig a felsorolt művek mellett azt javasolnánk, böngésszék az írók összes műveit olyan finomságokat keresve, amelyeket a szöveggyűjtemények egyhangú válogatásai elrejtene előlünk.

Juhász Ágnes–Szendrényi Borbála, 12. B

Petőfiling 1.0

Éppen kétszáz éve született a legnagyobb magyar költő, Petőfi Sándor, akinek akár szlovák is lehetett volna az anyanyelve, hiszen édesanyja a magyar használatára csak házassága után tért át. De Petrovicsék inkább a magyar anyanyelvet választották.

A fiatal Petrovics szerkesztői-menedzseri javaslatra gyorsan le is cserélte szláv hangzású nevét, és a jobban eladható Petőfíre váltott az első versközlése után.

Bár azt gondoljuk, hogy minden eredeti, ami Sándorunktól jön, de valójában nagy utánzó volt ifjú forradalmárunk. Először a népiesség divatját lovagolta meg, és komoly sikereket ért el népdalokat imitáló verseivel. Majd a *János vitéz* és *A helység kalapácsa* meghozta neki a még nagyobb ismertséget és sikert.

A *helység kalapácsa*val ráadásul elég rendesen beszólt meszerének, pártfogójának, Vörösmarty Mihálynak, aki a *Zalán futása* című eposzával finoman szólva sem ért el kiugró üzleti si-

kereket. De ami ebből most nekünk a lényeg: Petőfi hozzá mert nyúlni nagy nemzeti versekhez, veszélyes témákhoz. És gyakran úgy írta át ezeket, hogy jobban sikerültek, mint az eredetiek.

A következő összeállításban szereplő alkotók is hasonló módon petőfieskedtek, amikor egy-egy középiskolai anyagban szereplő verset a saját stílusukra formáltak. Bár magát Petőfit nem írták át, de Ady Endrével és Arany Jánossal sikerrel próbálkoztak. Nem is beszélve Edgar Allan Poe-ról...

Szendrényi Borbála: *Felvészem a tollat* Parafrazis Arany János *Letészem a lantot* című versére

Felvészem a tollat. Hadd írjék.
Tőlem várjon mindenki dalt.
Az leszek most, ki voltam egykor,
Írom, mit jobb részem sugall.
A tűz felmelegít és él:
Akár a száraz fának ága.
Visszatértél, térjél vissza
Oh, lelkem ifjusága!

Más föld intette rám szomorát,
Szúrós palástban járt az ég,
Hang nem zengett már dalszokorban,
Mikor e bús száj csöndet kért.
Hűvösebb lett nappal a szél,
Kifakult mind a rét virága.
Visszatértél, térjél vissza
Oh, lelkem ifjusága!

Régen magányosan, ha írtam:
Elkoptak mind a tollaim;
Ellenségim kárörömére
Apadtak tintasoraim;
Elhunyt a láng, rejtelmekként
Széjjel sodródott, minden kába.
Visszatértél, térjél vissza
Oh, lelkem ifjusága!

Súgtuk: a múlt rossz, remény nincs,
Nevettük jövőnk tavaszát;
Átkozott sötétlél öveztek
Körül a lelkeket, a magányt:
Minden sorunk hulló levél
Gyanánt szállt tűzkoszorujába.
Visszatértél, térjél vissza
Oh, lelkem ifjusága!
Ah, látjuk új feltámadásunk,

Az elsötétlő csöndeket:
Egyént és lelket alkotánk, mely
Elmúlik majd, de még nevet.
Nem hiszünk, illet a babér,
Lesz, aki elvész... Nem hiába?
Visszatértél, térjél vissza
Oh, lelkem ifjusága!

Mondd... bátran új dalom, ez vagy te!
Élő soroknak hangja ám,
Most születőben, mint az élet,
Mely pezsdül boldog mámorán!
Díztelen élet, szenvedély...?
Szó, ami suttog zsúfoltságba...?
Visszatértél, térjél vissza
Oh, lelkem ifjusága!

Felvészem a tollat. Könnyebb az.
Mindaz, kit érdekel a dal,
Nem búsúsul tündöklő virágra,
Hisz mikor a törzsük kihajt:
Az apró magból fa fakad,
Sok perc, de nőhet új virága.
Újra vagy, érzem, újra vagy
Oh, lelkem ifjusága!

Csányi Sára: *Őrizném a szemed* Ady Endre *Őrizem a szemed* című versének átírata

A felkelő nappal
Nyújtom feléd kezemet,
E harmatos hajnalon
Őrizném a szemedet.

Mint tajtékzó tengeren
Hánykolódó csónak,
Vezet utam hozzád,
Kikötni mégsem merek.

A felkelő nappal
Nyújtom feléd kezemet,
E harmatos hajnalon
Őrizném a szemedet.

Nem tudom, partot
Mikor, miként érek,
De a kezedet fognám,
S őrizném a szemedet.

Acsai Vivien: *Egy holló szárnycapása*

Egy szelíd hang dicsőséggel hív,
s a nevemet zengi minden madár.
Bennem nem lakozik félelem,
szeretni se tudok már igazán.
Engem minden érzés elhagyott.
A hajam őszül, a szívem didereg.
S a méreggel teli vérem átítatta a szobám összes falát.

„NEM OLYAN MESTERSÉG A KÖZÉPISKOLAI TANÁRSÁG, MELYEN A TANÍTÁS MÓDJÁ-
RA ELŐÍRT SZABÁLYOK SZOLGASZERŰ ALKALMAZÁSÁVAL BOLDOGULNI LEHETNE.”
(EÖTVÖS LORÁND)

Petőfiling 2.0

Petőfit azért is szeretjük, mert a művészi utánzason túl tényleg voltak eredeti és merész ötletei. Például emlékeztette kortársait a jelen égető problémáira (*Akasszátok föl a királyokat!*), és műfaji kalandozásai is szerteágazóak voltak. A vígeposz, a szabadvers, az elbeszélő költemény mellett még regényt is írt *A hóhér kötele* címmel, de az nem lett nagy durranás.

Mostani összeállításunkban iskolánk diákszerzőinek olyan műveit közöljük, amelyek eredetiségükkel azt bizonyítják: az alkotók Petőfi nyomdokain lépkednek. Bár Sándorunk klasszikus értelemben vett képverssel nem dicsekedhetett, de ha a *Megy a juhász számaron* című szösszenetét elfordítjuk kilencven fokkal, akkor könnyen beleláthatjuk a verssorokba a botladozó szamarat. A most következő vers és novella annyira aktuális, hogy akár a reinkarnálódott Petőfi is írhatta volna őket. Persze ahhoz nőnek kellett volna születnie. Ráadásul egyszerre kettőnek.

Acsai Vivien: Múzeumi kirakat

Mozaikképek sorakoznak a falon.
Egy ordít, a többi némán ül.
A zajos kép érdekeli a jelenlévőket.
Mert az feszít belül mindenkit,
ha valami eltér a többitől.

Szendrényi Borbála: És elfogyott a...

Se csipp Se csepp
Se több Se szebb
A víz Nem íz
Jövőt Ne bízz
Ne is keresd,
Már nem
Lehet.

Száradt
Fáradt
Üres

Gátak.
Kongó,
Sötét
Folyók
Medrét
Bámuld
Meg.
Szép?

Tavak medre? Üres. Szebbre
Ne várj, megállj! Ha nincs
több víz
Világunk
így, És
akkor
múlik el
A környezet, ha szennyezod
Alattunk rothad el.

Juhász Ágnes: A lényeket látni fogod

Portás tenyere a magasba emelkedett. Nem a levegőbe, mert alig hagyott levegőt, amelybe bármije emelkedhetett volna. Ő maga félig vákuumban feküdt, háttal a földön, fél kezével a tarkóját támasztva, másik pedig a Nap felé nyúlált.

Ujját a napkorong pereméhez helyezte, és hajszálpontosan végigvezette rajta. Kikerült néhány napkitörést, és keresztülhúzta egy elnyúlt napfolton. Aztán egészen hirtelen összezárta az öklét, és egy sóprésszel elmaszatozta a Napot.

Jaj, hát ez... Rendkívül forradalmi és absztrakt ábrázolása egy csillagnak...

– Létezésem óta soha senki nem mondott nekem ilyen szépet, köszönöm bátyus – ironizált Portás, miközben hüvelykujjával apró ecsetmozdulatokat tett, így keverte a sárga színt a sötétkék égboltba. – Egyébként ne aggódj, nem marad így sokáig. Csinálok belőle valami újat.

– Csinálhatnál végre valami hasznosat is.

Portás elengedte maga mellett Idő megjegyzését. Ez a hallgatás jelentős előrelépésnek számított abban a tekintetben, hogy Portás egyébként nehezen fékezte a kirohanásait. Kiváltképp akkor, ha a jelenlegi állapotához hasonló feszültségben létezett.

– Feszült? Annak nézek ki? – Portás jól érezhette azokat az éles rezgéseket, amelyek belőle áramlottak. – Fogalmam sincs, miről beszélsz. Megszűnt minden, ami miatt aggódnom kellene. Nincsenek rakéták, bombák, műholdak, emberek, nincsenek legyek... Egek, hogy engem mennyire idegesítettek azok a zümmögő férgek, már azt sem tudom, hogy jutottak eszembe...

– Elborult dolgokat művelsz.

Portás ignorálta Idő gormba kritikáját. Kosarat formált a két tenyeréből, és felfogta a narancssárga masszát, amely keresztülcsurgott a csillagokon.

– Ügységmondja el, mit lát – felült a hamuban, és porörvényt veretett a széllel. Átmenetileg eltüntette az orrát, nehogy egy megzavarodott részecske beletévedjen. – Felesleges dolgokról beszél.

– Céloztam rá, hogy ez lesz.

– Tudod, hogy a konkrétumokat szeretem. – Portás szitává lyuggatta magát, a részecskekegy pedig arany és fekete csillámokként morzsolódott a szélbe. – Mond el, hogy a munkám fokozatosan végez magával, és akkor legalább lelkileg felkészülök...

Portás békésen játszott a homokszemekkel. Külső szemlélődő számára alig tűnt volna fel, mennyi kétely kavargott benne.

– Enyje, bátyus – kezdte Portás lekezelően. – Nem szép dolog fecsegni másoknak arról, mit érzek...

Ne haragudj, nem tudtam megállni...

Érzem, hogy magányos vagy...

– Dehogyan vagyok – vágta rá Portás, és tovább homokozott. – Vagyis majd megszokom. Talán vissza is térek egy primitív alakba. Sok ez az érzés, amit egyszerre el kell viselnem.

Portásban létrejött a szándék, hogy me-teorrá változzon. Idő tudja csupán, hány pillanat telt el, amelyek alatt Portás habozott.

– Akkor is túlzás volt elpusztítani őket.

Portás ujja megállt a hamuszemcsék kö-

zött. Összeprézelte a fogát, és forgószelet keltett a porból.

– Hibáztatnál? – Csettintett egyet, a porzemek pedig a talajba fúródtak. – Miközben te látod leginkább, mit kell átelnem...

Hallgass meg...

– Láttad, hogy megadtam neki mindent. Elkényeztettem, legjobb tudásom szerint tanítottam, társakat is adtam neki... De ez nem tisztelet senkit és semmit. Gondolom, megérted, hogy nem akartam kivárni, amíg szép lassan megöli magát.

– Túldramatizálsz.

– Na tessék – sóhajtott Portás. – Megint kezdi. Hagyjuk az egészet, nem is akarok ezzel foglalkozni. Majd kitörölöm az emléküket tartalmazó szinapszisaim, ennyi az egész...

Úgy látszik, törölődtek Portás azon szinapszisa, amelyek az emberi alakban való máskálás nehézségeire vonatkozó információkat tartalmazták.

– Szeretem ezt az alakot – makacskodott Portás. – Praktikus, és... Tökéletesen alkalmas arra, hogy tönkretegyünk vele dolgokat.

Kétség kívül meggyőző érvek.

– Mindegy. – Portás megunt a széllel való játékot, és most a Szaturnusz gyűrűit nézte ki magának. – Nektek nem fáj. Nincs az égvilágon semmitek, ami fájhatna. Szomorú, hogy így kell léteznetek. Nekem viszont még rosszabb. Nincs olyan részecske, amely ne fájna az energiáért, amit rájuk pazaroltam.

Portás továbbra sem fogta fel, hogy tulajdonképpen magának beszél.

– Bátyus, én ezt már nem bírom – nyafogott Portás, miközben egészen véletlenül elszorította a Szaturnuszt. – Kell valaki, akivel beszélhetek, ezek olyan szívtelen...

A Szaturnusz kettéropant.

Portás azonnal megbánta elhamarkodott kérését, amint megérezte magában a talaj gócpontjainak szívdobbanását.

– Ne, bátyus, megdöntöttem magam – hebegte rémülten. – Inkább elkezdem az új társadalmam, figyeljetek... Mi lenne, ha ebben nem lennének emberek, csak macskák, mit szóltok hozzá...

A dobogás viszont nem szűnt meg, hiába küzdött ellene minden porcikájával. Rögöket emelt ki a talaj szemcséiből, hogy kipótolja a hiányzó vétagjait, és kényelmesen feltápáskodhasson.

Egyébként pedig, Portás legújabb ötletei kifejezetten fantáziátlanok voltak.

– Oké, akár legyek is lehetnek – motyogta Portás maga elé, miközben végigpásztázta a kihalt vidéket. – Elviselem a legyeket, viszont...

Egy távoli porkupacon akadt meg a szemé. Hamuszemcsék takarták el az embert, aki eszméletlenül hevert alattuk. Portás már

„ELÉG REALISTA VAGYOK AHHOZ, HOGY TUDJAM, NEM ÉRHETEK EL MINDEN DIÁKOT. DE ELÉG OPTIMISTA VAGYOK AHHOZ, HOGY MINDEN REGGEL RÁSZÁNJAM MAGAM, ÉS MEGPRÓBÁLJAM.” (PRESTON MORGAN)

arra sem vette a fáradságot, hogy megmozdítsa a karját. Pislogott egyet, és abban a pillanatban az ember már az ujjonnan nőtt lábai előtt feküdt.

Igazán nem volt szép Portástól, ahogyan az emberre fintorgott. Elfelejtette, hogy valaha ez a kis lény volt minden öröme, és bármit megtett volna azért, hogy boldoggá tegye.

– Változtak a körülmények – közölte Portás, és lábfejevel megbökdöste az ember oldalát. – Azóta mindennek vége közöttünk. De jó volt nosztalgizálni. Most tüntesd el.

Portás hiába fordított hátat, a szívverés csak nem akart abbamaradni. Dühösen szorította össze az öklét, és közben mintha apró repedések jelentek volna meg a csupasz talpa alatt.

– Új univerzumot fogok létrehozni – sutogta a semmibe, összeszorított fogsorral. – Van bármi ellenvetésed?

Még a régi is jó lehet valamire...

Csak azt szeretném, hogy beszélj velem...

– Elmondom újra. – Portás körül kimerevedett a maradék napfény. – Ez a féreg elásta magát. Véglegesen. Mert ha ldőnek nincs is vége, a türelmemnek van, és ő abszolúte eljátszotta...

Öcsi...

– Mi van már?!

Portás hangját visszaverte az univerzum. Összetört néhány csillagot, és még a Neptunusz is beleremegett az ordításába.

Eltelt pár másodperc. Portás mély lélegzetet vett. A szív újra dobogni kezdett, közvetlenül mellette. De Portás ezúttal uralkodott magán.

– Azt akarod, hogy beszéljek velem, mi? – Igen, szeretném. De azt is megértem, ha ez kellemetlen számodra. Portás csak legyintett. – Miért is ne. Így is van már elég univerzum. – Próbálj velem kedves lenni, kérlek. Ő is nagyon igyekszik. Majd meglátod. – Jól van, persze. Hiszem, ha látom. – A lényeket látni fogod. – De csak miattad. Másért soha az öröklétben nem állnék szóba velük.

Köszönöm.

Portás még duzzogott egy keveset, majd mélyet lélegzett. A világmindenség összes repedése helyreállt ettől a sóhajtól.

– Jól van, ember. Lenyugodtam, most már...

Nem azért hőkölt hátra, mert emberünk megrémítette volna. Az összegubózott kis lényre nézett, és undorral rándult meg az arca.

– Ej, de szájalmas vagy – motyogta magában, majd kitárta a karját. – Ember, légy üdvözölve a...

– Pokolban?

– A Földön – fejezte be nyersen. – Bár most, hogy mondod, lehet némi hasonlóság. Kisebb átalakításon ment keresztül.

Nem tetszik?

Emberünket nem igen foglalkoztatta, hogy komplex véleményt alkosson az elszenesedett látóhatárról.

– Te biztos nem Isten vagy – állapította meg az ember. Portás szeme kikerekedett a helyéről. – Ahhoz túl szeszélyesen viselkedsz.

– Hát te viszont ember vagy – húzta ki magát Portás. – Le sem tagadhatod.

Méreggették egymást, bizalmatlanul.

– A bátyám támasztott fel téged – folytatta Portás. – Nyugodtan tekintés rám úgy, mint aki nem akarja, hogy itt legyél. Mert elegendem van belőled.

Emberünk mereven bámult, a szeme sem rebbsent. Mint aki már régen megszokta, hogy egyes helyeken nemkívánatos.

– Egészségedre – válaszolta. – Komolyan a Földön vagyok?

– Már nem sokáig. – Portás a napmaszat égen virító maradéka felé nyújtózott. – Még be sem mutatkoztam, Portás vagyok. Afféle művész.

– Akkor tényleg meghaltam? – Az ember nem maradt nyugton. Folyamatosan akadékoskodott. – Te fogsz átkísérni az alvilágba?

– Ennyire bízol benne, hogy pokolra jutsz? – fintorgott Portás. – Felejtsd már el a halált. Ha valahol, akkor a haláloznál én ugyan már nem leszek sehhol. Én csak Anyag vagyok. Sőt, Tér és Idő sem valószínű, hogy ott lesznek.

– Ők is itt vannak?

– Hát persze, hogy itt vannak. – Portás karja keresztülvágott az égen, magával húzva egy hullócsillagot. – Állandóan hallok őket. Figyelj.

Mivel érezte, hogy emberünk hiába koncentrált, visszasétált hozzá. A kezét nyújtotta neki, amit ő kis hezitálás után elfogadott.

Portás felsegítette az embert, és leseperte róla a port. Még a karját is átvette a vállán, és szórakozottan figyelte, ahogyan emberünk erőlködve bálum a semmi közepébe.

Egészen bután nézett ki, miközben hunyorgott.

– He?! – érdeklődött az ember, majd egészen hátra hőkölt. – Ki az?

– Csak Tér fűzi a megjegyzéseit – segítette ki Idő. – Én meg csak telek, ne törődj velem. Kissé felbosszantottad Portást.

– Mi a fenével? – Emberünk értetlenül tekintett Portásra. Az egyetlen biztos pontot jelentette számára egy olyan közegben, amelyben a tér minden irányából hangokat hallott. – Jesszus, ez borzasztó. Hogy lehet kikapcsolni...

– Már létezem pár milliárd éve, de még nem jöttem rá. – Portás ismét sóhajtott. – De ők legalább értékelik a munkám. Sajátosan fejezik ki, de akkor is... Akkor is értékelik.

Portás elhúzott szájjal telepedett a homo-

kos földre. Emberünk megindultan figyelte, ahogyan elgondolkodik, és nem bírt magával. Leereszkedett Portás elé.

– Mert azokat mind te csináltad?

Portás felváltva tekintett egyszer a távolban szcintilláló csillagokra, egyszer emberünkre.

– Időt és Teret? Nem, sőt ami azt illeti, igazából ők...

– Nem, nem őket, hanem... A mindent. Minden mást.

Portás felhúzta addig hiányos szemöldökét. Nem mutatta ugyan, de valami csiklandozta a bolygó belsejében.

– Igen, már megmondtam – válaszolta. – Itt mindenkinek megvan a szakterülete. Enyém az anyag, és a legkisebb planktontól kezdve a Himalájáig, mindent én alkottam. Művész vagyok.

– Sajnálom, hogy bántottalak.

Emberi szem képtelen lett volna úgy kidagadni, mint ahogy Portásé tette.

– Csak azért sajnálok, mert élni akarsz...

– Lehet – vallotta be emberünk kertelés nélkül. – Vagy csak azért, mert ahogy elnézlek, te sem tűnsz hatalmasabbnak nálam.

A felforrat talajvíz majd szétfeszítette a Földet. Portás más helyzetben minden bizonynyal nevetett volna, egyelőre viszont azzal küszködött, hogyan tartsa odalent a felszínben dühöngő gázokat.

– Nem vagyok az – közölte. – Igaz, növesztek néha egy-két fát, indítok egy vízesést, ha olyanom van, felhúzok egy új hegyet... És a kacsacsőrű emlőst is én találtam fel. Néha rám jön az istenközpont. Egyébként pedig tényleg nem vagyok különös. Csak a munkámat végzem.

Amint Portás elengedte magát, átszakadt a felszín. Vízözön mosta el a Földet, és míg Portás a hullámok tetején mély letargiába esett, emberünk elmerült a víztömeg alatt.

Idő egy szót sem szólt, hiszen nem akadt kérdeznivalója. Őt ez a dolog cseppet sem érintette, és egyébként is a jelenetet már végtelenszer látta.

– Akkor azt is tudod, hogy nyert – közölte Portás békésen hintázva. – Visszacsinálom. Ki vagyok én, hogy helyette döntsek bármiről.

Az árvíz elapadt, és hegyek csúcsa bukkan fel a víztükör alól. Portás növesztett egy-két trillió fát, indított pár millió vízesést, és visszahozott néhány állatot, különös tekintettel a legyekre és a kacsacsőrű emlősökre.

Az ember pedig kikelt az ágyából. Végzett reggeli rutinjával, szórt néhány átkot az arca körül repkedő legyekre, megitta a kávéját, felállt az asztaltól, sóhajtott egy nagyot, és dolgozni ment.

Goya és Ken Follett nyomában Spanyolországban

Az Európai Unió támogatásával

Október 19-28-a között lehetőségünk nyílt, hogy öten a tanári karból tíz napra elutazzunk Spanyolországba. A program az Erasmus+ program keretében valósult meg, melynek során igencsak kötött program várt bennünket.

Spanyolország tizenhét provinciából áll, amelyből mi kettőben is voltunk a kinn tartózkodásunk alatt. A közigazgatási és a piarista provinciák azonban nem fedik egymást: mi a piarista Emaús provincia meghívására érkeztünk, és egy évente megrendezendő pedagógiai szakmai kurzuson vehettünk részt spanyol kollégáinkkal.

Október 20-án hajnalban érkezünk Vitoria-ba, ami Baszkföld mintegy negyedmillió lakosú nagyvárosa. Hajnali kettő körül kaptuk meg a szobánkat, és fél nyolckor már vártak reggelizni... és az elkövetkező tíz nap is hasonló intenzitással folyt.

Az első napon a vitoriai iskolát néztük meg, valamint részletesebben megismerhettük a *Suma y sigue* elnevezésű protokollt, amelyre a jelenlegi piarista pedagógiai programok épülnek. A második napon a logroñoi iskolát látogattunk meg, ahol megismerhettük az ő programjukat, valamint a diákprofil fogalmát, és ezzel véget is ért a munkahét. Nem bántuk nagyon, mert a hosszú utazás és a két napja tartó folyamatos új ingerek miatt már igencsak fáradtak voltunk.

Azonban a hétvégén sem hagytak bennünket magunkra: szombaton a váci piarista diákokkal és két tanárnőjünkkel egyetemben az añanai sólepárlót látogattunk meg, vasárnap pedig a programjaink fő szervezőjével, Glora Ruizsal megnéztük a város főbb nevezetességeit, többek között Eva García Sáenz de Urturi *A fehér város csöndje* című thrillerjében szereplő Öreg Katedrális, amely nem más, mint a Santa María katedrális.

Ezen kívül nagy hatással volt ránk a Plaza de la Machete. Ennek a története egészen a katolikus királyok uralkodásával kezdődött. A XIX. század közepéig a főügyésznek egy machete előtt kellett esküt tennie, azzal a kockázattal, hogy ha nem tartja be az esküjét, a machete a fejére esik. Vagy szándékosan ráejtik...

A Santa María katedrálisnak az udvarán áll Ken Follett életnagyságú szobra, ugyanis az angol író mintegy Vitoria-Gasteiz nagyköveteként sokat tett a város ismertsége érdekében. Így a könyvmolyok igencsak otthon érezhették magukat Vitoria-ban. No, és a történészek is, hiszen sok közös vonást véltek felfedezni a baszk és magyar kultúrában és történelemben – és ahol nem stimmelt a közös vonás, ott is kekkítették egyet, így mindannyian arra törekedtünk, hogy minél több párhuzamot vonjunk a két nép között, így rendkívül jól szórakoztunk.

Hétfőn Tafallába mentünk, és a második szállásunkon, Zaragozában térünk nyugovóra (minden éjjel nagyjából 11 óráig tartott a *sobremesa*, azaz a vacsora utáni beszélgetés – s mivel minden reggel nyolcra mentünk az iskolákba, nem aludtuk el az oldalunkat). Zaragozában már nagyjából negyven tanár gyűlt össze rajtunk kívül, hogy az elkövetkezendő öt hétköznapot együtt töltsük.

Kedden Zaragozában látogattunk meg a Krisztus Király Piarista Iskolát, délután és este pedig Zaragoza látványosságaiiban gyönyörködhattunk. Francisco Goyáról kiderült számunkra, hogy zaragozai piarista diák volt, és

sokat hallottunk egy másik diákjukról, Ángel Sanz Brizről is („a budapesti angyal”), aki spanyol diplomata volt a második világháború alatt Budapesten, és mintegy 5000 magyar zsidót mentett meg a holokausztól.

Szerdán Alcañizba látogattunk, ahol a piarista megosztott küldetésről hallgattunk előadást, majd visszatértünk Zaragozába, ahol egy újabb iskolába mentünk. Csütörtökön Barbastróba utaztunk, és a téma a piarista nevelők tapasztalata volt. Innen Kalazanci Szent József szülőfalujába, Peralta de la Salba látogattunk, és utolsó közös éjszakánkat is ott töltöttük.

Pénteken délelőtt felszálltunk a vonatra, és Barcelonáig meg sem álltunk. Itt egy tündéri, idős katalán piarista szerzetes várt bennünket, Antoni, akivel jót beszélgettünk. Délután és este a városban sétáltunk, és többek között megnéztük a Sagrada Família-t is. Szombaton ellátogattunk a Güell parkba, de onnan már sietnünk kellett vissza a szállásra, hogy időben kijussunk a repülőtérre.

Hazaérvén tele voltunk élménnyel, és annak ellenére, hogy az eltervezett őszi szünet helyett jönnünk kellett hétfőn iskolába, mindannyian hálásak vagyunk, hogy a programunk ilyen színre sikeredett.

Készítette: Posztós Ildikó Piroksa

A cikk megírását segítették: Balogh Bence, Jusztinné Nedelkovics Aliz, Nemes Zsuzsanna és Sipos Attila

„MINDEN KISGYEREK OKOS, A LEGTÖBB EMBER OSTOBA. EZT TESZI A NEVELÉS.”
(MÓRA FERENC)

Így neveld a krakkói sárkányodat

Kilenc főből álló csapatunk utazása Lengyelországba, azon belül a krakkói piarista gimnáziumba 2022. október 14-én vette kezdetét Csizmadia Zsolt tanár úrnak és az autópályán lerobbant buszunkat másikkra cserélő cégnek köszönhetően.

Másfél óra várakozás után sikeresen el tudtunk indulni Kecskemét, majd Budapest irányába, ahol felvettük a többi piarista diákot (kivéve a gödieket, ők külön busszal mentek), és együtt utaztunk tovább Krakkóba. Útközben megálltunk Szlovákiában, és kipróbáltunk néhány szlovák különlegességet (pl. a kofolát, ami a szlovák kóla). Hosszú utazásunk este 11 után ért véget, miután sikeresen megérkeztünk a lengyel piarista gimibe.

A második napot imával kezdtük, majd kiscsoportos foglalkozással folytattuk. Délután elvittek minket a belvárosba, ahol szabadfoglalkozás volt. Kis csapatot formálva városnézésbe kezdtünk.

Első (és egyben egyetlen) állomásunk a krakkói vár volt, amelynek a folyóra néző oldalán egy kisebb vásár is volt. Ez úgy helyezkedett el, mintha körülölelné a híres Wawel sárkányt, aki a legenda szerint a Wawel-domb barlangjában, a Visztula folyó mellett lakott, és tüzet okádott. 1970-ben ennek szobrát állították fel, ami ötpercenként tüzet lövell ki a szájából.

A napot egy *Christian party*val zártuk.

A harmadik (és egyben utolsó) napot szintén közös reggeli imával kezdtük a gimnázium egyik kápolnájában, majd elindultunk haza.

Nagyon élveztem az egész utazást, hiszen rengeteg embert ismerhettem meg ez idő alatt, emellett pedig idegennyelvi tudásomat is mélyíthettem.

Jáksó Jázmin, 10. B

Bejárósnak lenni, avagy hogyan tanul egy tizedikes

Idén megkezdtem a tizedik tanévetem, ami azt jelenti, hogy naponta 7, vagyis heti 35 órám van, a különórákat nem számítva. Ezután jön még a készülés a másnapra. Mit nekem 40 órás munkahét!

Reggelente legkésőbb 5:15-kor kelek fel, ami nem megy könnyen. 5:55 körül elindulok a buszhoz, ami 6:15 körül érkezik. Az utazás kb. 25-30 perc, majd miután Szegedre érkeztem, biciklimmel elindulok a Mars térről az iskolába. Ugyanis nyár végén behoztuk a kerékpáromat, hogy ne álljak sokat a hidegben, és gyorsan beérjek a gimnáziumba.

Kulcsos létemre mindig 7 óra előtt érkezem meg az iskola kapujába s az osztályterembe.

Egy átlagos keddi napom biológiaórával kezdődik, majd egy osztályfőnökivel zárul.

Az órák közti szüneteket és a reggeli szabadidőmet tanulással, olvasással vagy a barátaimmal töltöm.

Angol után – ami 16:30-kor kezdődik és kétórás – sietek a buszhoz, hogy 19:30-ra hazaérjek. Hogy elússem az időt utazás közben, mindig zenét hallgatok vagy olvasok, próbálok nem elaludni, ugyanis – magamat ismerve – nem ébrednék fel időben.

Miután leszálltam a buszról, következik egy 15-20 perces séta, s hazaérve megengedek magamnak egy félórás pihenést... Egy gyors tusolás, majd kezdetét veszi a számomra végeláthatatlannak

tűnő tanulás. Bevett módszereimet használva előveszem a direkt erre a célra használt, úgynevezett tanulószöveget, amelybe kiírom a másnapi anyagok lényegét, s kiemelem, kiegészítem színekkel, posztitokkal, megjegyzésekkel, esetleges kérdésekkel.

Kérdés esetén barátomhoz, a Google-höz fordulok, de ha végképp nem jutok dűlőre, tanáraink segítségét kérem. Megnehezíti egy kicsit a koncentrációképességemet a telefonom jelenléte, amit ilyenkor próbálok minél mélyebbre sülyeszteni.

Este lehetőség szerint 10 óra körül megyek el aludni, ugyanis másnap korán kelek. Alvás előtt, ha még van erőm, illetve kedvem hozzá, előveszem a naplójomat, hogy leírjam az elmúlt napok eseményeit, valamint ezzel kiürítem gondolataimat, így megkönnyítem az elalvást.

S mindez csak egy átlagos keddi napom a tizedikben.

Bejárósnak lenni jó dolog, számomra bevált ez az életmód. De aki még nálam is kevésbé szeret korán kelni, annak ott a kollégium.

Szabó Zafira, 10. C

2022-ben Katar rendezte a labdarúgó világbajnokságot. Az iskolán belül a kollégium is nagy focilázban égett, így ismételten színes programok sorozata tehetősebbé a kollégisták hétköznapjait.

Először Mészáros Nándor tanár úr szeretett volna példát mutatni az egyik esti imán a japán focisták megidézésével. Ezek a derék sportolók ugyanis gyönyörű rendet hagytak

maguk után az öltözőben. A kollégium hasonló kihívást állított fel magának. A mi feladatunk nagyon egyszerű volt, lényegében csak el kellett mosogatnunk magunk után. A világbajnokság végeztével is kitarítottunk ezen elhatározásunk mellett.

A bajnokság idejét természetesen nem csak takarítással töltöttük. Esténként közösen néztük a meccseket, és drukkolhattunk a kedvenc csapatunknak. Lehetett fogadni a meccsek végeredményeire. A szerencsés tippelők kisebb jutalmakban is részesültek.

Aki viszont nagyobb tétben akart játszani, az előzetesen kitöltötte a VB-totót. Itt az összes meccs eredményére lehetett fogadást kötni, ez napról napra ösztönzött minket, hogy kövessük a bajnokság történéseit, és számoljuk a pontjainkat. A legjobban tippelők (3. hely: Madarász Bence, 2. hely: Tóth Csaba, 1. hely: Vígikán Zorka) csokoládét nyertek. A tippversenyeket Zakar Máté tanár úr vezette.

Aki nem (csak) a képernyőn szereti a focit, annak is volt lehetősége részt venni egy versenyen. Csocsóbjajáratás is tartottunk, ahol két fős csapatokkal lehetett jelentkezni. A mérkőzések nagyon jó hangulatban teltek nem csak a játékosok, de a nézők számára is. A legeredményesebb páros jutalma pizza volt (3. hely: Bagi-Juhász Kevend Lázár Zsombor, 2. hely: Zsigmond Boldizsár, Lobmayer Bendegúz, 1. hely: Bálint Béla, Szurcsik Nóra).

Remélem, a következő hónapok is ilyen nagyszerű programokat tartogatnak számunkra. Addig is lehet gyűjteni a pénzt a következő tipp-mix szezonhoz.

Zsiga Gréta, 12. A

Hídember vagy? – A klikkesedésről

Egyre sűrűbben hallom a környezetemből a vitákat a klikkesedésről. Egy nagyobb közösség kisebb csoportokra oszlása egy természetes folyamat. Akkor mi vele a gond?

Ez a probléma visszavezethető az emberi természetre. Alapvetően senki sem szeret egyedül lenni, mert még régről magunkkal hoztuk azt a bűvös adottságot, amit túlélési ösztönnek hívunk. Minél nagyobb csapatban vagyunk, annál sikeresebb a túlélés, és minél többen vannak a ragadozók, annál sikeresebb a vadászat, ami szintén az életben maradáshoz kell. Egy vadászathoz vagy meneküléshez pedig hozzátartozik a csapatszellem és a kommunikáció.

Egy beszélgetésnél a leghatékonyabb 3-5 fővel dolgozni, mert már elegendő vagyunk ahhoz, hogy ne egyetlen egyén szubjektív véleménye, hanem a csapat közös megegyezésen alapuló döntése érvényesüljön. Ez a létszám biztosítja, hogy senki se szoruljon a háttérbe, és el tudja mondani a véleményét. 15 fő még képes csapatként együtt dolgozni,

de itt a döntés megszületése lassabb folyamatá válik, ami napi ügyek intézésénél vagy gyors döntést igénylő eseteknél a hatékonyság rovására megy.

Ettől nagyobb létszámnál már kisebb egységekre oszlik a csapat, amik között elindulhat a dominanciaharca, ami szintén a hatékonyságot csökkenti.

Azokkal vagyunk együtt, akikkel jól – legalábbis kevésbé sebezhetőnek – érezzük magunkat. Egy csoport általában hasonló nézetekeket vall, ami miatt fennáll a veszély, hogy elszigetelődünk a saját világnézetünkben. Nagyon drasztikusan leírva ez csőlőtáshoz is vezethet, mert elmerülünk az eszméinkben. Ezt sajnos elősegíti a közösségi média keresési algoritmusai is, amely személyre szabja a megjelenített tartalmakat, így nagyon nehezen találkozunk más véleményekkel. Ezen segít, ha van átjárás a csoportok között. Ez általában egy-két emberen keresztül zajlik, akik több társaságba is beleillenek. Rajtuk keresztül létesülnek hidak egy-egy klikk között.

Sok esetben két egymással nem sokat érintkező klikk tagjai egyénenként jól tudnak kommunikálni egymással, de a csoporttól érkező elvárás (nyájösztön) mindig erősebb. Ebből adódik egy nagyobb probléma, amely címszó alatt a rossz osztályközösséget értjük. Ez a kialakult klikkek „dominanciaharcának” eredménye: egymás ellen fordulhatnak, vagy teljes blokádot alá vonhatnak a közösség többi részét. Például a konfliktuskerülők is megcsinálják ezt, mert őket fenyegeti a puszkaporos hangulat. Így érthető egyszerre többeket, nem csak a közvetlen résztvevőket.

Ha egyik csoportba sem tudunk beilleszkedni, kirekesztettek leszünk. Ez lelkiekben nagyon megterhelővé válhat. Néhányan azaz próbálják ezt orvosolni, hogy csatlakoznak olyanokhoz, akikkel ugyan nem teljesen értenek egyet mindenben, ám máshol még kevesebb esélyt éreznek arra, hogy jól érezzék magukat. Ezzel párhuzamosan lehet, maga a csoport sem szívesen bővül új tagokkal.

Mindenki szeretne tartozni valahova, azt érezni, hogy szükség van rá. Rengetegen élünk a Földön, azt hihetjük, hogy elenyésző jelentőségű a létezésünk. Ezzel egyidejűleg mindenhol magas szövegek szólnak arról, hogy „mekkora változást tehet a világban”. Pontosan a *mainstream* média sugallta sablonok megvalósításának csökkenése, hogy úgy akarunk kiteljesedni egyénileg, hogy közben másokat nem veszünk figyelembe. Közben elfelejtjük azt, hogy már akkor érdemes élnünk, ha egy embert megmentünk. Mindenki fontos, és bizonyításképp nem kell egy egész várost megóvni a gonosztól, hogy „hősök” legyünk. A média ilyen téren is elérhetetlen elvárásokat táplál irányunkba. A megmentendő ember pedig lehetünk mi magunk is. Aki képes kibékülni önmagával, nagyobb harcot vív, mint aki mást győz le. Ezáltal a megoldást is magunkban kellene keresnünk kezdésként, ne feltétlenül a másikat változtassuk meg erőszakkal. Egensúlyt célszerű teremteni az egyén megvalósítása és a közösség értékeinek megőrzése között.

Jójjárt Rebeka, 10. B

„MI NEM EMBEREKET NEVELÜNK, HANEM A TUDALÉKOSSÁG MÁZÁVAL MEGKENT FÉLTUDÓSOKAT, AKIK A KÖZÉLETRE ALKALMATLANOK ÉS A TUDOMÁNYHOZ NEM ÉRTENEK. AZ ISKOLÁNAK VÉGRE MEG KELL ÉRTENIE, HOGY [...] ELSŐSORBAN TETTERŐS POLGÁROKRA VAN SZÜKSÉG, ÉS EZEKET KELL AZ ISKOLÁNAK NEVELNIE.” (SZENT-GYÖRGYI ALBERT TANÉVNYITÓ BESZÉDE, 1930.)

MIT ÉS HOGYAN FŐZNEK A TANÁRAINK?

Arra kértük a tanárokat, hogy osszák meg velünk kedvenc receptjeiket. Ennek az összeállításnak az első részét közöljük.

Avokádókrém – Guacamole von Zakar

Hozzávalók

- 2 db fekete avokádó
- fél db közepes méretű lilahagyma
- kisebb gerezd fokhagyma
- nagy evőkanál tejföl
- egy kisebb citrom felének leve
- 3 db koktélpáradicsom
- kávéskanál só, egy csipet bors és fűszerkömény
- egy kevés olívaolaj
- (díszítéshez: rucicola, olívaolaj, abonett kenyér)
- Előkészítési idő: 10-15 perc

Elkészítés:

1. Felezd el egy késsel hosszában az avokádót, szedd ki a magját, és a húsát kanalazd egy tálba.
2. Villával zúzd szét, pépesítsd.
3. Dinszteld meg olívaolajon az apróra vágott fokhagymát és lilahagymát, majd tedd a pépesített avokádóhoz.
4. Ezután tedd hozzá a nagy evőkanál tejfölt is, ezután pedig keverd alaposan össze az egészet.
5. Ha kész, jöhetnek a következők: apróra vágott koktélpáradicsom, egy kávéskanál só, csipet bors és fűszerkömény. Ezt is keverd össze alaposan!
6. Végül pedig jöhet a citrom leve.
7. A végén kicsit lehet tuningolni rucicolával, olívaolajjal, hogy szép legyen! :-)
8. Guten Appetit!

Sós-vajas kifli – Posztós Ildikó tanárnő konyhájából

Hozzávalók 16 darab nagyobb kiflihez:

A tésztához:

- egy kis pohár 3,5%-os kefir (150 g)
- ½ dl étolaj
- 1 dl 2,8%-os tej
- 450 g fehér finomliszt
- 2,5 dkg friss élesztő
- 1 evőkanál kristálycukor
- 1 tojás

A sós vajhoz:

- 100 g puha vaj vagy margarin
- fél evőkanál só

A kenéshez:

- 1 tojássárgája

Elkészítése:

1. A tejet meglangyosítjuk egy kisebb edényben, majd belekeverjük a cukrot, és belemorzsoljuk az élesztőt. Félretesszük.
2. Egy másik kisebb tálkában a sőt összekeverjük a puha vajjal, majd ezt is félretesszük.
3. Ha az élesztő felfutott, akkor egy nagyobb műanyag tálba mérjük bele a lisztet, öntsük rá az élesztős tejet, majd az összes többi hozzávalóját a tésztának, és gyúrjuk össze. Ha nagyon ragad, akkor adjunk hozzá még egy kis lisztet, ha nagyon száraz, akkor egy kis tejet, mert jól kezelhető tésztát kell kapnunk.
4. A tésztát osszuk négy részre, majd nyújtuk őket körülbelül tányérmagyságú körökké.
5. Két lapra osszuk szét a sós-vajas keveréket, és szépen kenjük szét rajtuk egyenletesen.
6. Ezután helyezzünk rá mindegyik megkent körre egy másikat, majd vágjuk őket cikkekre (már a két keletkezett szendvicskörünket:-) a következőképpen: a két lap mindegyikét nyolc-nyolc cikkre. Én pizzavágót használtam...
7. Ha mindezzel megvagyunk, már nincs is egyéb dolgunk, mint a cikkeket a hosszabbik felüktől kezdődően kiflikké felcsavarani, majd sütőpapírral bélelt tepsire helyezni őket, tojássárgájával megkenni a tetejüket, és száznyolcvan fokos sütőben (alul-felül sütés programon) arany színűre sütni őket.

(forrásom: <https://rupanerkonyha.hu/2015/08/16/feloras-foszlos-sos-vajas-kifli-bogresen>)

Emlékek rizottója – Ladányi Andrea tanárnő konyhájából

A hagymát apró kockákra vágom, közben megkönyezem. Igazi kupuszini fajta otthonról. Szüleim a fekete magból árpadszukot (dughagyma) termesztettek, majd abból a következő évben termett a hagyma. Emlékszem, ahogy kisgyerekként morzsolom a hagyma szárított virágait, és szanaszét repülnek az apró fekete magszemek. Meg arra is, amikor sok-sok évvel később a lányaim meztelen talpacskákkal tapossák a száradó virágokat, mondván „segítenek a papának”.

Amíg a hagyma dinsztelődik a zsiradékban, addig a csirkemellet is felkockázom. Mennyire más ez a hús, mint amit a boltban veszek. Anyám nevelte. Újra „támadnak” az emlékek. Amíg kicsi voltam, addig a tyúkok vágásánál az volt a feladatom, hogy vigyázzak a húsrá, hessegessem az ott ólálkodó macskákat. Később már a forró víz hordását is rám bízták, majd a hús szortírozását. A lányaim ettől a „mészárlástól” meg voltak kímélve, ők csak etették a tyúkokat: „tüjelem kakaszka, tüjelem”.

A húst a hagymához teszem, fehéredésig pirítom. Jöhet a borsó is, picit átforgatom a hússal és a hagymával. Eszembe jut az a fotó, amin a lányok és a szüleim fejtik a borsót. A hatalmas mosoly és a büszkeség a kicsik arcán, hogy segítenek a papának és a mamának, a nagyszülők arcán a cinkos mosoly, ahogy eljátsszák, nekik mennyire lassan telik meg az edény a kifejtett borsóval.

Jöhet a só. Úgy lesz a legfinomabb a rizottó, ha húsleves levélvel öntjük fel, de megteszi a leveskocka is. Van, aki a fehér borra esküszik. Nem kell sok idő, hogy megpuhuljanak a lében rotyogó hozzávalók. Jöhet a rizs és a folyamatos kavargatás, valamint a folyadékpótlás.

Ha már majdnem puha a rizs, megszórom borssal és a petrezselyemzölddel. Pici kavargatás, hogy ne kapjon oda, és ha elpárolog a víz, készen is vagyunk. Lefedjük, így ha marad pár kemény rizszem, az megpuhul.

Hozzávalók:

- 0,6 kg csirkemell
- 30 dkg borsó
- 400 g rizs
- 1 nagy fej vöröshagyma
- 1 csapott kiskanál só
- 2-3 evőkanál olaj
- csipet bors
- 1 csomó petrezselyemzöld
- alaplé vagy 1 leveskocka

Megjegyzések:

1. Ha sok a javítanivaló dolgozat, akkor konzervborsóval és zacskós rizzsel gyorsítom meg a folyamatokat. Ilyenkor mindig az jut eszembe, hogy „ha ezt anyám látná...”
2. A hagyma kockázását a folyó csap mellett végezzük. A kifolyó víz környezetében megnő a levegő sebessége, így a Bernoulli törvénye értelmében lecsökken a nyomása. A hagyma körül lévő nagyobb nyomású levegő a vízcsap felé fog áramlani, magával ragadva a csípős illatot az orrunktól.
3. Én sótlannal főzök, valószínűleg a csapott kanálnyi nem lesz elegendő.

Kráter süti – Nagy Mariann tanárnő cukrászdájából

Az alábbi sütit az egyik kedves szülőltől tanultam, mert ezzel kínáltak, amikor családlátogatásra mentem. Azóta is hálás szívvel gondolok erre a hölgyre. A recept az „Andi konyhája” internetes oldalról való. Egyszerű, mutatós és nagyon finom.

Hozzávalók:

A pudinghoz:

2 csomag vaníliás pudingpor, 9 dl tej, 6 evőkanál cukor

A tésztához:

5 tojás, 25 dkg cukor, 1 csomag vaníliás cukor, 1 dl tej, 1 dl olaj, 25 dkg liszt, 2 evőkanál kakaó, 1 csomag sütőpor

A mázhoz:

2 kis pohár tejföl, 4 evőkanál porcukor, 1 csomag vaníliás cukor

Elkészítés:

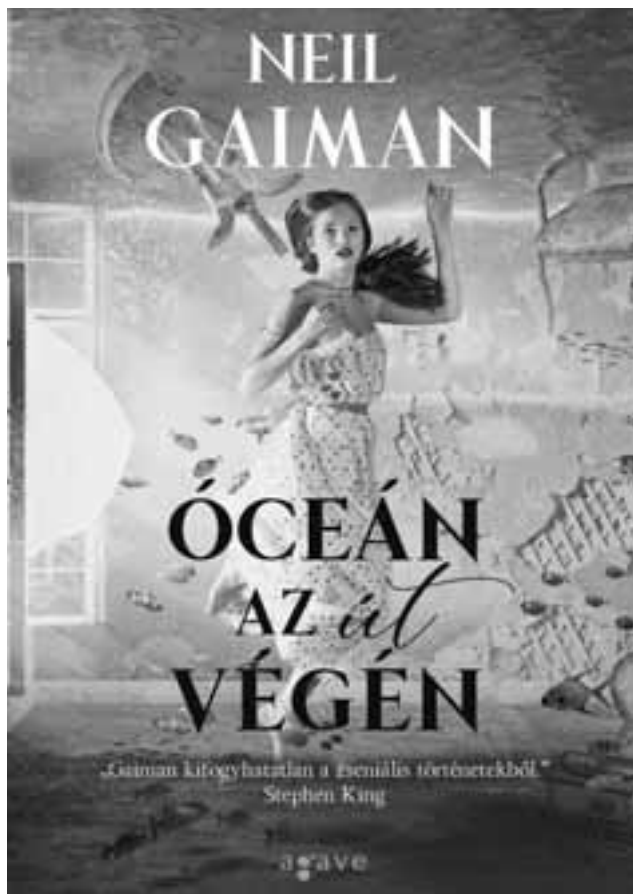
A pudingot megfőzzük, félre rakjuk kihűlni (néha keverjük meg, hogy ne legyen hártyás a teteje).

Az 5 tojássárgáját, a 25 dkg cukrot és a vaníliás cukrot elkeverjük. Lassan hozzáadjuk az 1 dl tejet, az 1 dl olajat, majd a lisztet, a kakaót, a sütőport, és a végén a kikevert tésztához adjuk a keményre vert tojás habját. Sütőpapírral vagy vajjal kikent tepsibe tesszük a tésztát, és vizes kanállal beleszagatjuk a pudingot. 180 fokon megsütjük. 2 pohár tejfölbe elkeverünk 4 evőkanál porcukrot, és 1 csomag vaníliás cukrot. A forró kivett sütiire öntjük szépen elkenve. Ettől lesz olyan kráteres.

Megjegyzés:

Ha kétféle pudingot főzünk, akkor még színesebb lesz.

Vajon belefér az Óceán egy könyvbe?

A Netflix toplistáját már a megjelenéskor uralta a *Sandman* sorozat, ám kevesen tudják, hogy az ennek alapjául szolgáló képregénynek az atyja, Neil Gaiman kisregények terén is verhetetlen. Az egyik többször díjazott alkotása az *Óceán az út végén*, amit volt szerencsém Elise Hurst illusztrációjával elolvasni.

Egy kissé zárkózott hétéves kislány furcsa és mesebeli nyarában kalandozunk, ahol semmi sem az, aminek látszik. Vajon a főhősünk meg tud-e küzdeni az öt érő veszélyekkel? Vajon képes lesz orvosolni a hibákat, amelyeket vét? És vajon kik a különleges segítők, és mit is akarnak valójában?

Neil Gaiman sok könyvében gyerekekkel játszatja el különleges kalandjait, az ő szemszögükből mutatja be az eseményeket, ám ezt a történetet nem elmeséli valaki, hanem tényleg mi éljük meg egy gyermek szemén, érzésein és gondolatvilágán keresztül. Szinte olyan, mintha a saját, korábban megélt tapasztalatainkból táplálkozna a könyv, ezzel a saját képünkre formálva a teljes világot. Egy erőteljes nosztalgiahangulat lengi be a művet, ami keveredik a konstans nyugalom érzésével, és ezt a horrorelemek sem képesek teljesen megtörni. Mert bizony azok is jelen vannak.

A történet váza nagyon egyszerű, ha nagyon szeretném, az egész sztorit össze tudnám foglalni 3 mondatban, de a tartalom, amivel fel van töltve, az apró félmondatok, amik elhagyják egy-egy karakter száját, azok teszik felejthetetlenné. Ezek az apró elemek kockáról-kockára építenek fel egy olyan világot az olvasó előtt, amit a legtöbb ifjúsági írónak 3 könyvön keresztül sem sikerült.

A regény a főhősén keresztül szembesít minket a saját fiatalkorunkkal, és felteszi a kérdést: „Hová lett a gyermek-énünk? Mikor vett ki belőlünk az összes naivitás, és váltunk ennyire szürkévé?” A könyv elég keményen rávilágít arra, mennyire rossz, hogy nem veszünk észre az apró varázslatokat az életben, és mennyire fontos, hogy ezeken változtassunk, mert így jobb, boldogabb és érdekesebb emberek lehetünk.

Ha este egy hosszú nap után valami laza, kedves, de azért tartalmas könyvre vágysz, ez egy tökéletes választás a számodra. Magával ragadó kis olvasmány a maga 333 oldalával és csodálatos szénrajzaival, én minden oldalát élveztem.

Bálint Eszter, 10. A

Milyen sorozatokat néz egy tanár?

Pontosabban kettő tanárt kértünk meg arra, hogy ismertessen meg minket 5-5 kedvenc sorozatával. Nem kell hozzá kommentár, nem kell külön értékelés, csak a szikár tények. Mindketten nevük elhallgatását kérték, mert a diákoknak mindig azt mondják: ők nem tévéznek, csak olvasnak...

Tanári sorozatok 1.:

1. Ted Lasso
2. Fehér lótus
3. Dark
4. Stranger Things
5. A besúgó

Tanári sorozatok 2.:

1. Twin Peaks
2. Aranyélet
3. Terápia
4. Ozark
5. Vikingek

PIARISTA bál

2023. február 18. 18 óra

6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14.

PROGRAM

18.10 köszöntők

18.30 vidám farsangi műsor, Cuharé Táncműhely

19.45 vacsora

23.00 tombola

01.30 a bál zárása

zenél a

HAPPENING BAND

k é p e s l a p

